

Bó Hoa Không Người Gửi

Nguyễn Thị Thanh Dương

ô Reyna được gọi lên văn phòng của manager, cô tạm ngừng làm việc vội vàng đi, không hiểu chuyện gì, chỉ hồi hộp tưởng mình sắp bị lay off giữa thời buổi kinh tế suy thoái, công ăn việc làm bấp bênh này.

Thì ra người ta vừa giao phát đến địa chỉ của hãng, tên người nhận là Reyna một bình hoa tươi thật to, thật đẹp.

Hôm nay là ngày Valentine nhưng cô chưa hề có người yêu dù có khá nhiều anh theo đuổi tán tỉnh. Bình hoa không có tên người gửi ngoài một tấm thiệp nhỏ màu hồng ghi một câu tỏ tình: Anh yêu em nhất trên đời.

Cô bối rối và ngớ ngàng bê bình hoa về chỗ làm trước bao nhiêu con mắt tò mò ngạc nhiên của những người làm việc gần cô.

Tới giờ break mấy chị bạn Mễ xúm lại bên cô Reyna cùng ngắm nghía và bàn tán:

- Bình hoa to thế này đương nhiên là người gửi yêu Reyna biết bao!

- Và anh ta cũng hào phóng biết bao!

Một chị vừa sờ nhẹ vừa đếm từng hoa rồi suýt soa khen:

- Tổng cộng hai dozen hoa Hồng và một dozen hoa Cẩm Chướng, tất cả cùng tiếp màu với bình hoa. Ôi, thật là lộng lẫy, một bình hoa cho ngày Valentine, trong đời tôi chưa bao giờ được cái hân hạnh này.

Đó là chị Lidia, một người không lấy gì làm đẹp, chị có cái mũi dài quá khổ, miệng thì rộng đến mang tai. Ai cũng biết cuộc tình ba chìm bảy nổi của chị, bồ thằng Mễ nào cũng là bọm nhậu, chị hưởng ân tình thì ít mà bị nó vũ phu đấm đá thì nhiều trước khi đi đến chia tay. Nên không ai ngạc nhiên khi nghe chị than thở thế.

- Bây giờ chúng ta hãy đoán xem ai là người gửi bình hoa tình yêu này chứ?

Cô Reyna lắc đầu:

- Tôi cũng chào thua nữa là các chị.

- Thử động não coi, một anh chàng hàng xóm nào đó, hay ngay tại hãng này?? Chắc anh ta muốn chứng tỏ tình yêu của anh ta với Reyna và ngầm bảo các anh khác hãy tránh xa ra.

Reyna nghĩ liên miên, cố điểm danh trong đầu những gã đàn ông đang chập chờn quanh cô. Hàng xóm, hay người quen biết bên ngoài thì không có ai đáng kể.

Trong hãng thì có mấy anh, chẳng lẽ là anh Santos thợ máy? lúc nào đi làm cũng với chiếc mũ bằng vải jean đội lệch trên đầu và cái quần jean cũa rách bạc màu, mặc xệ xuống trông ngang tàng bụi đời, chỉ những phụ nữ nào lẳng mạn mới cảm nổi vẻ phong sương bất cần đời ấy.

Santos từng nheo mắt mỉm cười với Reyna mỗi khi đối diện và mấy lần ve vãn rủ cô đi ăn tối, phải hiểu là đồng nghĩa với việc lên giường sau khi ăn.

Một người đàn ông thực tế, thích tán công trực tiếp đi thẳng vào vấn đề thì chẳng đời nào chịu mua hoa, lại còn dấu tên, để đi con đường vòng vo tỏ tình với cô cả.

Chẳng lẽ là anh Rene? chạy cái máy to nhất hãng ra sản phẩm ban đầu rồi mới đến tay các thợ khác đi vào chi tiết, ra thành phẩm, anh này nóng tính thô lỗ, ai nói gì không vừa ý là phản công to tiếng ngay, kể cả với Reyna dù anh đang tán tỉnh cô, một người như thế không thể nào dịu dàng tình tứ mua bình hoa to và là tác giả của câu tỏ tình nồng nàn âu yếm? Anh yêu em nhất trên đời được.

Chẳng lẽ là anh Roel? Nghèo ơi là nghèo, đi làm với chiếc xe cũ nay hư mai hỏng, cuối cùng đến bây giờ vẫn chưa có tiền mua xe khác, phải đi chung xe với một thằng bạn và chi trả tiền xăng đưa đón. Tuy nghèo nhưng anh Roel đẹp trai nên cũng chen chân với hai anh Santos và Rene làm ứng viên tán Reyna. Chắc chắn anh Roel không dư thì giờ và phí phạm tiền bạc để mua bình hoa này.

Cô Reyna loại cả 3 anh Mễ ra và sung sướng nghĩ tới ông boss lớn trong hãng, hình như làm chức phó tổng giám đốc thì phải?

Thỉnh thoảng ông David vẫn xuống shop, đi đến từng chỗ công nhân làm việc và hỏi han vài câu ra vẻ như quan tâm đến họ, ông chơi trò tâm lý, nhân viên sẽ phấn khởi làm việc hơn. Dĩ nhiên ông là Mỹ trắng, nhưng không già như nhiều ông boss lớn khác, ông ăn mặc trẻ trung, lịch sự, da dẻ hồng hào, mái tóc hung vàng và gương mặt đẹp trai từng làm cô hồi hộp run rẩy mỗi khi ông David đến gần.

Reyna là một phụ nữ có gương mặt đẹp, đôi mắt to đen, chiếc mũi xinh và chiếc miệng nhỏ, nếu cô cao ráo, không mập và lùn thì có đủ tự tin để đi thi hoa hậu. Nhưng cô vẫn vui vẻ chấp nhận cái mập của mình và đưa ra một chứng minh cụ thể là có nhiều đàn ông thích đàn bà mập, cô đọc trên báo anh kia rất yêu người vợ mập của mình, khi chị vợ diet xuống được mấy chục pound để tránh những đe dọa bệnh hoạn của béo phì thì anh chồng giận hờn đòi li dị.

Cô biết mình đẹp nên càng ăn diện o bế dung nhan của mình, túi mỹ phẩm của cô để cố định một góc trong restroom, nơi công cộng mà như phòng trang điểm nhà cô, rảnh giờ nào là cô lại vào để tô vẽ lại, mùi son phấn cô dùng chắc loại rẻ tiền, nồng nặc như mùi nhang khói, để làm người khác dị ứng ngất ngư.

Tuổi cô mới ngoài 30 nhưng đã có 3 đứa con và hiện nay độc thân không hiểu vì lý do gì? chồng chết? chồng phụ? Hay cô bỏ chồng?

Người mẹ độc thân và 3 con sống nhếch nhác trong một khu apartment rẻ tiền, vừa đi làm nuôi con vừa xin hưởng trợ cấp y tế của thành phố nên cuộc sống tuy chật vật mà đỡ lo. Mấy anh Mẽ trong hăng xúm vào cô, 3 đứa con chứ 13 đứa con cũng chẳng ảnh hưởng gì, vì chẳng có anh nào nghiêm chỉnh muốn cưới cô cả, chỉ hẹn đi ăn, đi chơi mà thôi.

Khi cô tâm sự với đám bạn bè phụ nữ chịu chơi trong hăng là đã ngủ với anh Santos, có người hỏi:

- Nó có cho mày tiền không? Vì được lên giường hưởng đời với mày.

Cô đáp hồn nhiên:

- Không, vì cả hai cùng hưởng cùng sướng chứ có một mình anh ta đâu.

Sau giờ nghỉ mọi người trở lại làm việc, tạm quên bình hoa không tên người gửi này. Nhưng Reyna không quên, vừa làm cô vừa nghĩ tới ông David, ông có giàu sang, có chức quyền đến đâu thì cũng vẫn là một người đàn ông, biết rung cảm vì nhan sắc đàn bà. Thế là lòng cô rộn ràng lên, bao nhiêu là mộng ước được vẽ ra trong đầu, nay mai ông sẽ phải viết thư hay bằng cách nào đó lên tiếng để xuất hiện với cô thôi. Được trở thành người yêu của ông cũng đủ hân hạnh hưởng gì được làm vợ ông Ở đời biết đâu vẫn có chuyện cổ tích cô bé Lọ Lem?. Cô sẽ thoát khỏi cảnh nghèo khổ, khỏi phải hẹn hò nay anh Mẽ này mai anh Mẽ kia, họ chỉ tốn cho cô một bữa ăn, rồi được ngủ với cô mà không cần một trách nhiệm, ràng buộc nào cả.

Ông Juan Carlos người làm housekeeping trong hăng đang cúi húi quét dọn chỗ máy cô Reyna làm việc. Reyna vẫy ông ta lại gần và hãnh diện khoe:

- Này, ông thấy bình hoa đẹp không? của một người tặng cho tôi đấy

Ông Juan dừng quét, mỉm cười:

- Dĩ nhiên là đẹp rồi, của một người rất yêu cô gửi tặng cô mà.

Mới đây mà tin bình hoa Valentine gửi tặng Reyna đã lan truyền đến nhiều người Mẽ đồng hương của cô trong hăng rồi. Giờ này tha hồ cho 3 anh Santos, Rene và Roel cùng hoài nghi, thắc mắc ai trong số họ đã làm cử chỉ lịch sự hào hoa này?

Ông Juan, người đàn ông Mẽ khoảng hơn 50 tuổi, hiền lành giản dị và chăm chỉ làm việc, các bà các cô vẫn hay lợi dụng lòng tốt của ông, nhờ vả ông khối việc ngoài chuyện quét dọn, như sai ông đi lấy thùng, lầy hộp, chất đồ, v.v.. mà lẽ ra chính họ phải làm. Nên năng suất làm việc của phụ nữ có cao cũng nhờ một tay ông Juan giúp sức, tiết kiệm thời gian cho họ.

Reyna cũng là một trong số phụ nữ ấy, ngoài ra cô còn nhờ ông Juan vào phòng ăn trước giờ để hâm đồ ăn cho nóng, lát nữa cô chỉ việc ăn, khỏi phải mất công đợi chờ xếp hàng để microwave thức ăn như những người khác. Công việc quét dọn khá tự do, đi quanh quẩn khắp hăng, nên ông Juan có thể du di làm vài việc khác mà chẳng ảnh hưởng bê trễ gì đến công việc chính của mình.

- Tôi yêu bình hoa này lắm ông Juan ạ.

- Người đàn ông yêu cô rất hài lòng khi biết thế.

Hôm nay cô Reyna tuy tay chân làm việc mà tâm hồn thì sống trong mơ. Cô tin là ông David sẽ xuống shop như mọi khi, thế nào lần này ông cũng sẽ nói với cô điều gì đó, cho cô biết ông chính là chủ nhân của bình hoa Valentine này.

Nhưng cả ngày trôi qua, ông David không xuống shop, làm cô Reyna cứ mãi chờ trông, thỉnh thoảng ngó ra hướng cửa văn phòng đến mỗi cả cổ. Hay là ông David ngại ngùng mắc cỡ?

Sáng hôm sau ông David mới xuống shop, khi ông đứng sau lưng, cô Reyna đã nhận ra ông với mùi cà phê thơm từ ly cà phê nóng ông cầm trên tay như thường lệ, sau đó là mùi dầu thơm đàn ông quý phái thoang thoang rất đặc biệt mà cô chưa từng biết qua mấy anh bồ Mẽ trong đời cô.

Cô Reyna mừng rỡ đến luống cuống, vì hôm nay cô chuẩn bị trước, ăn mặc đẹp hơn, trang điểm kỹ hơn, và ông David đến như đôi lòng đã hẹn hò cùng nhau, đúng như cô mong ước. Tưởng ông sẽ đứng bên cô lâu hơn, sẽ nói với cô điều gì đó, nhưng trái lại ông chỉ đứng nhìn cô làm việc vài giây ngắn ngủi và đi vội sang những cổ máy khác.

Vài phút sau ông cai của cô đến tận nơi cô đang làm việc với nét mặt nghiêm nghị khi nhìn cô từ đầu đến chân:

- Sao hôm nay đi làm ăn mặc như đi chơi vậy? Ông David không hài lòng đâu, bảo tôi đến nói cô nếu muốn tiếp tục làm việc ở đây thì về nhà thay quần áo lao động ngay lập tức.

Cô nghe như vừa bị tạt một thùng nước lạnh vào mặt, lẽ nào ông David lại đối xử với cô thẳng thừng, vô tâm như thế? Bình hoa ông gửi vẫn còn tươi tốt được cô hãnh diện và trang trọng để ở bàn nhà kia mà.

Thật cô không thể nào hiểu nổi đàn ông, cái loại đàn ông sang trọng chức quyền như ông David!

Còn mấy anh bồ Mẽ đang tán tỉnh cô, thích thì đi với nhau, ngã vào vòng tay nhau, như khi đói thì ghé vào ăn món Taco Bell, dễ hiểu biết bao.

Thấy cô vội vàng để về nhà, ông lao công Juan ái ngại dặn dò:

- Chạy xe cẩn thận nghe, ông chủ nói vậy là yên tâm rồi, không đuổi việc đâu.

Cô Reyna bực mình giận cá chém thớt:

- Tôi lo bị đuổi việc hồi nào! Ông đừng có mà nhiều chuyện?

- Tại tôi thấy mặt cô xanh mét và cô có vẻ mất bình tĩnh quá

- Kệ cha tôi, không việc gì đến ông!

Rồi cô Reyna vùng vằng đi về nhà để thay quần áo. Khi đi ngang qua khu làm việc của Santos, Rene, và Roel, mỗi anh đều gửi cho cô một cái nhìn cảm thương chia sẻ, và đều tưởng rằng hôm nay cô nổi hứng ăn diện đẹp vì họ.

Ông Juan đợi cô đi khỏi, lui cui xếp lại những thùng không mà cô Reyna còn để ngổn ngang, để lát nữa cô trở lại mọi thứ đã ngăn nắp sẵn sàng cho cô.

Giấc mơ của cô Reyna đã vỡ tan một nửa, một nửa cô vẫn hi vọng. Biết đâu bề ngoài ông David làm nghiêm thế để tránh lời dèm pha dị nghị? Ôi, cô cầu mong biết bao, ông David hãy nói với cô là bình hoa của ông, thì bao nhiêu giận hờn của cô sẽ tan biến ngay.

Ông Juan có vẻ chăm sóc cô Reyna kỹ hơn mọi ngày, có lẽ ông muốn giúp cô làm việc tốt hơn để cô bù đắp cái lỗi lầm đã bị ông chủ khiển trách, nhưng cô chẳng thèm quan tâm đến sự tận tụy ấy, cô còn mắng ông Juan:

- Thôi, ông làm ơn đi quét dọn chỗ khác đi, cứ lẩn quẩn ở đây làm tôi khó chịu quá à.

Ông Juan đến gần cô Reyna hơn. Bỗng ông nói nhỏ nhưng rất thấm tình:

- Cô Reyna, tôi muốn được lo cho cô mà, tôi yêu cô và chính tôi là người đã gửi cho cô bình hoa Valentine đó!

- Là? à? ông?

Cô Reyna lắp bắp kêu lên vì kinh ngạc chứ không phải vui mừng. Ông Juan gật đầu, tiếp:

- Cô lấy tôi đi, tôi có sẵn một căn nhà rộng đủ cho 4 mẹ con cô. Hai chúng ta cùng đi làm và nuôi dạy chúng, còn hơn là cô cứ tiếp tục để cho 3 đứa kia lợi dụng cô.

Cô Reyna biết ý ông Juan nói? Ba đứa kia là Santos, Rene và Roel, chúng trẻ khỏe và đẹp trai hơn ông, tuy không có nhà cửa, cuộc sống căn cơ như ông, nhưng vẫn hấp dẫn nhiều. Cô kinh hãi nhìn ông như nhìn một người vừa đến từ hành tinh khác:

- Tôi mà lấy ông? Không bao giờ! Ông nhớ cho, không bao giờ!

Rồi cô khinh khỉnh quay ra chạy máy mặc cho ông Juan đứng bơ vơ đó thêm mấy phút mới lui thủ đi nơi khác.

Hôm nay có hai người cùng vỡ mộng tan tành là cô Reyna và ông Juan.

Tin ông Juan gởi cô Reyna bình hoa lộng lẫy cho ngày Valentine, và xin cầu hôn cô ngay sau đó đã lan truyền trong đám công nhân Mễ, ba anh Santos, Rene và Roel chỉ cười cười, miễn chấp với một đối thủ không đồng cân sức.

Các bà, các chị Mễ thì nhìn ông Juan vừa thương hại vừa trêu chọc làm ông vụng về hẩn đi, có khi cứ cầm chổi đứng quét mãi một chỗ dù đã thật sạch. Còn cô Reyna thì không thèm nhìn mặt ông, coi như ông là một kẻ phạm thượng? trèo đèo cao, vừa già vừa xấu mà cũng mơ đòi lấy cô làm vợ, làm trò cười cho mấy người trong hăng, làm giảm giá trị của cô.

Hôm sau ông Juan không đến hăng, chắc ông ốm đau? Hay nghỉ tạm ở nhà cho đỡ quê, cho miệng đời bớt xôn xao mới đi làm?

Thì ra ông Juan xin nghỉ việc luôn. Vì một tuần sau đã thấy một người khác vào làm thế chỗ ông Juan. Miệng đời nói mãi cũng nhàm cũng chán, ông Juan nghỉ việc chỉ vì không muốn hàng ngày nhìn thấy cô Reyna mà ông yêu thương đang đưa với 3 chàng trai, mà thực ra chẳng đứa nào muốn lấy cô làm vợ cả, còn ông thì mãi mãi không được quyền mơ ước đến gần cô trong cuộc đời, ngoài việc đến gần cô để quét rác và dọn dẹp nơi cô ngồi làm việc trong hăng.

Bó hoa tình yêu cho ngày lễ Valentine không có tên người gởi đã làm cô Reyna tưởng tượng và mơ mộng bao nhiêu thì cũng làm cô thất vọng và tủi hờn bấy nhiêu.

Mấy cô Mễ chơi thân với cô Reyna có kẻ ủng hộ khi cô từ chối tình yêu của ông Juan, thà rằng cứ là đóa hoa vô chủ tươi thắm cho các chàng bướm đa tình vờn lượn xung quanh, đời vẫn vui vẫn đẹp, còn hơn có chủ là một ông vừa già vừa quê.

Có kẻ thì tiếc cho cô, để gì gặp được một tình yêu chân thật như thế, ông ấy lại có nhà cửa và cần cù làm việc, mấy mẹ con có nơi nương tựa vững bền.

Nhất là cô Lidia, cô nghĩ thầm nếu Juan tỏ tình với cô thì đâu gặp cảnh bề bàng này.

Ôi, những bó hoa tình yêu ngày Valentine, không phải bao giờ cũng đến đúng người, và đúng lúc.

(Valentine Chủ Nhật Feb.14-2010)

Nguyễn Thị Thanh Dương